

Lad mig starte med at referere beskæftigelsesministerens besvarelse af et spørgsmål, jeg stillede den 11. april om kortlægning af brugen af mangan. Ministeren startede med at konstatere, at sagen på Stålvalseværket viste, at set i bakspejlet, som han udtrykte det, burde der have været taget hårdere fat noget før. Men det gøres næppe ved at nedskære Arbejdstilsynets tilsyn med virksomhederne, såvel antalsmæssigt som tidsmæssigt.

Derefter gjorde ministeren opmærksom på, at et af redskaberne til at kortlægge forbruget af kemiske stoffer, f.eks. mangan, er Produktregistret. Men så er det altså ikke smaddersmart, at Produktregistret måske nedlægges som følge af beskæringerne af Arbejdstilsynet. Det harmonerer ikke helt med det, ministeren mente kunne være en af løsningerne.

Men ifølge ministeren er der dog sket noget for at kortlægge manganproblemerne. I 1998 gennemførte Arbejdstilsynet en brancherettet indsats over for landets 94 jernstøberier, og det var jo ikke så tosset. Men sagen er, at regeringens nedskæring betyder, at Arbejdstilsynet fra 2003 standser netop de brancherettede kampagner og indsatser.

Endelig fremhævede ministeren også i sit svar, at det gebyrbelagte tilsyn betyder et særligt tilsyn med bl.a. støberibranchen i 2002. Hvorfor det kan fremhæves af en minister, som stopper netop det gebyrbelagte tilsyn fra den 1. januar 2003, er lidt af en gåde.

Kl. 10.30

Samlet set mener jeg, at ministerens svar gav et udmærket billede af, at stort set samtlige muligheder for at have styr på et arbejdsmiljøproblem som manganpåvirkninger fjernes med regeringens mangel på aktiv arbejdsmiljøpolitik.

Men o.k., hvis bare ministeren og Arbejdstilsynet har styr på problemerne, så kan det jo ikke være så slemt endda. Det er bare ikke tilfældet. Umiddelbart efter manganafsløringerne udsendte ministeren en pressemeddelelse, som afviste, at der kunne være manganproblemer på jernstøberierne. Ministeren sagde bl.a. – jeg citerer:

»I midten af 1990'erne blev der lavet en undersøgelse på en række fynske støberier, som viste, at der ikke var problemer med mangan det.«

Nu kunne man jo godt bebrejde ministeren for at dække sig ind under en undersøgelse, som kun omfatter 24 mennesker på tre støberier. Men det er slet ikke det værste. Det værste er, at undersøgelsen ikke viser det, ministeren påstår.

Tværtimod konkluderede undersøgelsen, at man ikke kunne afvise, at der *var* problemer. Selv den mest ministervenlige udlægning, som han selv referer til, er – jeg citerer igen:

»Det fremgår således, at to personer i undersøgelsen måske har haft lettere forbigående manganforgiftning.«

At påstå, at en sådan konklusion viser, at der ikke var problemer, vidner efter min mening om en minister, som ikke tager folks helbred alvorligt.

Endelig vil jeg fremhæve ministeren besvarelse på mit spørgsmål, som tog udgangspunkt i, at støberibranchen i 1999 var den direkte årsag til, at et forskningsprojekt om manganpåvirkninger, gennemført af Arbejdsmiljøinstituttet, ikke blev til noget. Ministeren gav i sit svar udtryk for at være forundret over branchens modvilje og udtrykte også et håb om, at branchen vil overveje sagen på ny.

Nu viser det sig, at branchen måske er mere velvillig i dag, efter at sagen – takket være SiD – er kommet frem. Men jeg vil tillade mig at være endog meget forundret over, at en minister i en sådan sag nøjes med at være forundret og så ellers håbe det bedste.

Hvis arbejdsmiljøforskning skal pantsættes i lommerne på arbejdsgiverne og deres organisationer, så er jeg bange for, at mange arbejdsmiljøproblemer forbliver uafdækkede. Det er en hån mod dem, det går ud over, i sagen om mangan en livsvarig hån, hvor de skadede, ud over at få ødelagt helbredet, også må leve med at blive betragtet som dumme af det omkringliggende samfund.

Jeg har brugt denne ordførelse til at prøve at få regeringens nedskæring på arbejdsmiljøområdet, som er udtrykt i denne lov, lidt ned på jorden. Det handler ikke om systemer og højtflvende diskussioner. Det handler om mennesker, der i desværre alt for stort omfang kommer til skade på deres job. Og det bliver ikke mindre, efter at regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti har skåret så kraftigt ned på arbejdsmiljøindsatsen.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Når jeg har bedt om en kort bemærkning til Enhedslistens ordfører, er det, fordi jeg vil spørge Enhedslistens ordfører, om hun ikke synes, det er en underlig debat, meget mærkelig. Regeringens ordførere går op og tager korte bemærkninger til os, de tager ikke ordet i debatten, og så